

2. — Protokół niniejszy będzie ratyfikowany i dokumenty ratyfikacyjne wymienione będą w Warszawie w czasie możliwie najkrótszym.

Wejdzie on w życie 30 dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych i będzie obowiązywał tak długo jak wspomniana Konwencja.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach w Bukareszcie, dnia 9 lutego 1938 r.

Za Rząd Rzeczypospolitej Polskiej:

(—) *M. Arciszewski*

Za Rząd Królestwa Rumunii:

(—) *I. Gigurtu*

2. — Le présent Protocole sera ratifié et les instruments de ratification en seront échangés à Varsovie, aussitôt que faire se pourra.

Il entrera en vigueur le 30-me jour après la date de l'échange des instruments de ratification et demeurera en vigueur aussi longtemps que ladite Convention.

Fait en double exemplaire à Bucarest, le 9 Février 1938.

Pour le Gouvernement de la République de Pologne:

(—) *M. Arciszewski*

Pour le Gouvernement du Royaume de Roumanie:

(—) *I. Gigurtu*

337

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 maja 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu oraz Sprawiedliwości o zakładach zastawniczych.

Na podstawie art. 89 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321) zarządzam co następuje:

I. PRZEPISY OGÓLNE.

§ 1. Zakłady zastawnicze są uprawnione jedynie do udzielania pożyczek na zastaw ruchomości i do przyjmowania ruchomości na przechowanie.

Zakłady zastawnicze mogą ponadto trudnić się, za osobnym zezwoleniem Ministra Skarbu, komisową sprzedażą ruchomości z zachowaniem obowiązujących przepisów, a w szczególności przepisów prawa przemysłowego.

§ 2. Zezwolenia na prowadzenie zakładu zastawniczego udziela Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych według swego uznania po uprzednim zasięgnięciu opinii izby przemysłowo-handlowej o osobach założycieli i o celowości przedsiębiorstwa.

Zezwolenia na trudnienie się przez zakład zastawniczy komisową sprzedażą ruchomości udziela Minister Skarbu.

Zezwolenia na przeniesienie siedziby oraz na otwarcie oddziału zakładu zastawniczego udziela według swego uznania Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

II. TRYB UDZIELANIA ZEZWOLEŃ.

§ 3. Podania o uzyskanie zezwolenia (koncesji) na prowadzenie zakładu zastawniczego, na przeniesienie siedziby oraz na otwarcie od-

działu zakładu zastawniczego, jak również na trudnienie się przez zakład komisową sprzedażą ruchomości powinny być składane do Ministerstwa Skarbu.

§ 4. W podaniu o zezwolenie na prowadzenie zakładu zastawniczego należy podać: imiona i nazwiska osób, ubiegających się o zezwolenie, miejsce ich zamieszkania (adres), formę prawną przedsiębiorstwa, wysokość kapitału zakładowego, udział w tym kapitale każdej z osób, ubiegających się o zezwolenie, siedzibę przedsiębiorstwa oraz rodzaj ruchomości, które mają być przyjmowane przez zakład jako zastaw celem zabezpieczenia wydawanych pożyczek. Ponadto należy udowodnić posiadanie kapitału zakładowego co najmniej w wysokości, określonej w § 10.

§ 5. Przed wydaniem dowodu zezwolenia na prowadzenie zakładu zastawniczego lub na otwarcie w Polsce oddziału zagranicznego zakładu zastawniczego Ministerstwo Skarbu wzywa osoby, ubiegające się o zezwolenie, aby w ciągu dwóch miesięcy od doręczenia im wezwania:

1) złożyły w Ministerstwie Skarbu kaucję w wysokości 10% kapitału zakładowego;

2) wpłaciły do jednego z banków państwowych, Banku Polskiego lub za zgodą Ministerstwa Skarbu do jednego z banków, domów bankowych albo do jednej z komunalnych kas oszczędności kwotę, przeznaczoną na kapitał zakładowy, w wysokości nie niższej od określonej w § 10, po potrąceniu kaucji, wpłaconej zgodnie z przepisem punktu 1.

Dowód zezwolenia może być wydany dopiero po dopełnieniu warunków, określonych w ustępie poprzedzającym.

Otwarcie zakładu zastawniczego lub oddziału zakładu zastawniczego zagranicznego może nastąpić dopiero po otrzymaniu dowodu zezwolenia.

§ 6. Przepisy § 5 stosuje się odpowiednio w przypadku zezwolenia na otwarcie oddziału zakładu zastawniczego. Wystarczy jednak wykazanie się z posiadania odpowiedniej dotacji oddziału (§ 10) bez obowiązku wpłacania jej do instytucji finansowych, wymienionych w pkt 2 ust. 1 § 5.

III. SKŁADANIE, UZUPEŁNIANIE I ZWROT KAUCJI.

§ 7. Kaucja może być złożona:

- a) w gotowiznie;
- b) w książeczkach wkładkowych banków oraz w książeczkach oszczędnościowych Pocztovej Kasy Oszczędności i komunalnych kas oszczędności, jeżeli opiewają na okaziciela lub na nazwisko, a płatne są okazicielowi;
- c) w papierach państwowych lub przez Państwo gwarantowanych;
- d) w listach zastawnych oraz w obligacjach krajowych instytucji kredytu długoterminowego, posiadających ubezpieczenie prawne (pupilarne).

Papiery wartościowe, wymienione pod lit. c) i d) ustępu poprzedzającego, mogą być przyjmowane na kaucje według norm, określonych dla kaucyj i wadliów w obwieszczeniach Ministra Skarbu, ogłaszanych w Monitorze Polskim.

§ 8. W razie podwyższenia kapitału zakładowego lub w razie zmniejszenia się kaucji zakład zastawniczy obowiązany jest uzupełnić ją pod rygorem utraty koncesji w terminie, wyznaczonym przez Ministra Skarbu, nie dłuższym jednak niż trzy miesiące.

§ 9. Przedsiębiorstwo ma prawo żądać zwrotu kaucji dopiero po upływie roku od dnia zakończenia przez zakład likwidacji swoich interesów, jeżeli przed upływem tego terminu nie zostaną zgłoszone do Ministerstwa Skarbu roszczenia do zakładu zastawniczego o naprawienie szkód, wynikłych z prowadzenia przedsiębiorstwa.

IV. KAPITAŁ ZAKŁADOWY.

§ 10. Najmniejsza wysokość kapitału zakładowego wynosi dla zakładów zastawniczych:

w Warszawie	zł 250.000.—
w Krakowie, Lwowie, Poznaniu, Katowicach i Łodzi	zł 150.000.—
we wszystkich innych miejscowościach	zł 100.000.—

Każdy oddział zakładu zastawniczego, znajdujący się w miejscowości poza siedzibą zakładu głównego, powinien posiadać dotację z kapitału zakładowego jak samoistne przedsiębiorstwo w wysokości co najmniej stawek, określonych w ustępie poprzedzającym.

Kapitał zakładowy zakładu zastawniczego, posiadającego oddziały, znajdujące się w miejscowości poza siedzibą zakładu głównego, powinien wynosić co najmniej sumę najniższych stawek, przewidzianych dla kapitału zakładowego zakładu głównego i dla dotacji poszczególnych oddziałów.

Dotacje oddziałów nie mogą być w żadnym przypadku uszczuplane ani bezpośrednio, ani w drodze pośredniego obciążania ich na innych rachunkach.

V. PRZEPISY O PROWADZENIU ZAKŁADÓW ZASTAWNICZYCH.

A. Przechowywanie i ubezpieczanie ruchomości, przyjętych na zastaw, na przechowanie i do komisowej sprzedaży.

§ 11. Zakład zastawniczy jest obowiązany przechowywać zastawy, jak również ruchomości, przyjęte na przechowanie lub do komisowej sprzedaży, ze starannością sumiennego kupca.

Pomieszczenia, w których rzeczy te są przechowywane, powinny posiadać odpowiednie urządzenia, zabezpieczające je od niebezpieczeństwa pożaru, kradzieży oraz uszkodzeń.

§ 12. Każdy przedmiot, przyjęty przez zakład zastawniczy jako zastaw, na przechowanie lub do komisowej sprzedaży, powinien być, po opatrzeniu go numerem identycznym z numerem dowodu zastawniczego bądź dowodu na przyjęcie, przechowywany w składach zakładu w sposób, umożliwiający szybkie jego odszukanie i wyłączający omyłki.

§ 13. Zakłady zastawnicze są obowiązane przedmioty zastawione, oddane na przechowanie lub do komisowej sprzedaży, ubezpieczać od pożaru i kradzieży w tych instytucjach ubezpieczeniowych, na które wyrazi zgodę Ministerstwo Skarbu.

Suma ubezpieczenia powinna odpowiadać sumie ustalonego pomiędzy stronami oszacowania tych przedmiotów.

§ 14. Odpowiedzialność zakładu za szkodę, wynikłą z utraty, ubytku lub uszkodzenia rzeczy, przyjętych na zastaw, na przechowanie lub do komisowej sprzedaży, ocenia się według przepisów prawa powszechnego.

Zakład może w umowie ograniczyć swoją odpowiedzialność z tego tytułu do wysokości ustalonego pomiędzy stronami oszacowania rzeczy. Odpowiedzialność ta nie jest ograniczona ustalonym szacunkiem, jeżeli szkoda wynikła ze złego zamiaru lub rażącego niedbalstwa.

§ 15. Zakładom zastawniczym nie wolno przyjmować na zastaw, na przechowanie lub do komisowej sprzedaży:

- 1) przedmiotów łatwopalnych;
- 2) przedmiotów, których wolny obieg jest niedozwolony, w szczególności przedmiotów, należących do uzbrojenia i do ekwipunku wojskowego;
- 3) przedmiotów, poświęconych służbie bożej;
- 4) przedmiotów zanieczyszczonych oraz przedmiotów, które wzbudzają podejrzenia, że mogą powodować choroby zakaźne;
- 5) artykułów spożywczych;
- 6) przedmiotów, mogących przyczynić się do uszkodzenia innych przedmiotów, przechowywanych w zakładzie.

Zakładom zastawniczym nie wolno, bez względu na rodzaj zastawu, udzielać pożyczek małoletnim, z wyjątkiem małoletnich, upoważnionych do prowadzenia handlu lub pełnoletnich, jak również małoletnich, posiadających upoważnienie rodziców lub opiekunów.

B. Prowadzenie ksiąg.

§ 16. Zakłady zastawnicze obowiązane są do prowadzenia, oprócz ksiąg handlowych, przepisanych prawem, księgi zastawów (§ 22), księgi składowej zastawów (§ 23), księgi sprzedaży zastawów (§ 48), księgi ruchomości przyjętych na przechowanie (§ 52) oraz, w razie trudnienia się sprzedażą komisową, księgi ruchomości przyjętych do sprzedaży komisowej (§ 59).

Zapisy w księgach zastawów, w księgach składowych zastawów oraz w księgach ruchomości, przyjętych na przechowanie lub do sprzedaży komisowej, powinny być dokonywane w tym samym dniu, w którym rzecz została przez zakład zastawniczy przyjęta, a w księgach sprzedaży zastawów — najpóźniej w dniu następnym po zakończeniu licytacji.

C. Udzielanie pożyczek na zastaw ruchomości.

1. Zawieranie umów zastawniczych.

§ 17. Umowa zastawnicza może być zawarta z podaniem nazwiska zastawcy (zastaw imienny) lub bez podania jego nazwiska (zastaw bezimienny).

§ 18. Zastawy podlegają oszacowaniu przez taksatorów zakładu zastawniczego.

Wartość zastawu ustala się na podstawie porozumienia zastawcy z zakładem zastawniczym.

§ 19. Po oszacowaniu zastawu taksator jest obowiązany sporządzić opis z oznaczeniem co najmniej rodzaju przedmiotów, ich nazwy, ilości lub wagi, wartości według oszacowania, urzędowych cech probierczych, znajdujących się na wyrobach z metali szlachetnych, ilości i ro-

dzaju kamieni drogocennych i, jeżeli to jest możliwe, ich wagi, oraz innych cech, odróżniających je od przedmiotów tego samego rodzaju.

Opis powyższy winien być podpisany przez taksatora, a przy zastawach imiennych — również i przez zastawcę, przy czym imię, nazwisko i adres zastawcy należy wymienić w opisie. Opis powinien posiadać ten sam numer co dowód zastawniczy, wydany na podstawie tego opisu.

§ 20. Na dowód zawarcia umowy zastawniczej zakład zastawniczy obowiązany jest wydać zastawcy dowód zastawniczy, który może być, stosownie do żądania zastawcy, imienny lub bezimienny.

Dowód zastawniczy musi zawierać:

- 1) numer bieżący zastawu;
- 2) datę umowy zastawniczej;
- 3) dokładny opis zastawu (§ 19);
- 4) wartość zastawu według oszacowania;
- 5) wysokość udzielonej pożyczki;
- 6) termin, na jaki pożyczka została udzielona bądź przedłużona;
- 7) wysokość świadczeń miesięcznych, do jakich zastawca jest obowiązany;
- 8) wysokość świadczeń, uiszczonych przez zastawcę, i określenie czasu, za jaki je uiszczono;
- 9) imię i nazwisko oraz dokładny adres zastawcy, jeżeli zastaw jest imienny;
- 10) wysokość i daty spłat pożyczki;
- 11) szczególne warunki umowy;
- 12) podpisy osób, upoważnionych do reprezentowania zakładu.

Ponadto na dowodzie zastawniczym winny być podane w streszczeniu warunki przyjmowania i zwrotu zastawu, jako też tryb ogłoszeń o licytacjach zastawów, nie wykupionych w terminie.

§ 21. Dowody zastawnicze powinny być wycinane ze specjalnej księgi sznurowej (księgi dowodów zastawniczych), oparowanej i zaświadczonej przez właściwy urząd skarbowy, w której pozostają grzbiety, zawierające wszystkie dane, uwidocznione w dowodzie zastawniczym.

Poszczególnym zakładom zastawniczym mogą być udzielane przez Ministerstwo Skarbu zezwolenia na sporządzanie dowodów zastawniczych w sposób inny, niż to przewidziano w ustępie poprzedzającym.

§ 22. Zastaw powinien być zapisany w porządku jego przyjęcia do księgi zastawów, oparowanej i zaświadczonej przez właściwy urząd skarbowy, z podaniem co najmniej następujących szczegółów:

- 1) numeru bieżącego zastawu, odpowiadającego numerowi dowodu zastawniczego;
- 2) daty umowy zastawniczej;
- 3) dokładnego opisu zastawu (§ 19);

- 4) wartości zastawu według oszacowania (§ 18);
- 5) wysokości udzielonej pożyczki;
- 6) terminu, na jaki pożyczka została udzielona bądź przedłużona;
- 7) wysokości świadczeń miesięcznych, do jakich zastawca jest obowiązany;
- 8) wysokości świadczeń, uiszczonych przez zastawcę, i czasu, za jaki je uiszczono;
- 9) imienia i nazwiska oraz dokładnego adresu zastawcy, jeżeli zastaw jest imienny;
- 10) wysokości i dat spłat pożyczki;
- 11) szczególnych warunków umowy bądź zastrzeżeń ze strony zastawcy lub sądu;
- 12) daty wykupu lub sprzedaży zastawu.

Księga zastawów może być prowadzona bądź jako księga oddzielna, bądź też może ona stanowić część księgi dowodów zastawniczych (§ 21).

Poszczególnym zakładom zastawniczym mogą być udzielane przez Ministerstwo Skarbu zezwolenia na dokonywanie powyższych zapisów w sposób odmienny, niż to przewiduje ustęp pierwszy.

§ 23. Zakład zastawniczy jest obowiązany do prowadzenia księgi składowej zastawów, w której mają być wymienione:

- 1) numer kolejny zastawu;
- 2) data jego przyjęcia;
- 3) wartość zastawu według oszacowania;
- 4) wysokość pożyczki;
- 5) szczegółowe określenie miejsca przechowania zastawu;
- 6) data wydania zastawu.

2. Prawa i obowiązki, wynikające z umów zastawniczych.

§ 24. Za zobowiązania z tytułu pożyczki i należności z nią związanych zastawca odpowiada tylko zastawem, złożonym celem zabezpieczenia pożyczki.

§ 25. Umowa zastawnicza powinna być zawarta na ściśle określony czas, nie krótszy jednak niż na jeden miesiąc.

§ 26. Termin zwrotu pożyczki, udzielonej przez zakład zastawniczy, może być przedłużony na ściśle określony czas, nie krótszy jednak niż piętnaście dni. Nowy termin zapłaty powinien być uwidoczniiony na dowodzie zastawniczym.

§ 27. Zastaw może być wykupiony i przed upływem oznaczonego terminu. W tym ostatnim przypadku zakład jest obowiązany zwrócić odsetki za okres, pozostały do terminu płatności, oznaczonego w umowie, jeżeli zostały one pobrane z góry i jeżeli wcześniejszy wykup nastąpił nie później niż na piętnaście dni przed terminem płatności. Zakład nie ma jednak obowiązku zwrotu odsetek, pobranych z góry za pierwszy miesiąc po udzieleniu pożyczki.

§ 28. Korzyści majątkowe, dozwolone zakładom zastawniczym przy pożyczkach na zastaw ruchomości, powinny być obliczane od kwoty pożyczki, w żadnym zaś przypadku od wysokości oszacowania zastawu.

Korzyści te mogą być pobierane przez zakłady zastawnicze z dołu lub z góry. Korzyści majątkowe mogą być przy udzielaniu pożyczek bądź przy ich przedłużaniu pobrane z góry za okres nie dłuższy niż trzy miesiące.

Niedozwolone jest równoczesne pobieranie opłat z tytułu przyjęcia rzeczy na przechowanie i z tytułu udzielenia pożyczki na zastaw tej rzeczy.

§ 29. Bieg odsetek i opłat, należnych zakładowi, rozpoczyna się z dniem wydania pożyczki i kończy się z dniem zapłaty bądź z dniem licytacji, na której sprzedano zastaw.

Przy obliczaniu należności zakład zastawniczy może liczyć każde rozpoczęte piętnaście dni za pełne.

§ 30. Za zgodą zakładu zastawniczego zastawca może spłacić zaciągniętą pożyczkę również i w ratach.

§ 31. Zakład zastawniczy jest obowiązany wydać zastaw niezwłocznie po zwrocie dowodu zastawniczego i po uiszczeniu należności zakładu, a mianowicie: niespłaconej pożyczki, odsetek, opłat za oszacowanie, przechowywanie i ubezpieczenie zastawu, oraz, jeżeli zastaw został wystawiony na licytację — kosztów związanych z licytacją i odcinaniem przedmiotu przez Urząd Probierny.

§ 32. Przy zastawach imiennych zakłady zastawnicze są obowiązane zbadać identyczność osoby, wykupującej zastaw, z osobą, na którą dowód zastawniczy został wystawiony. Innym osobom zastaw imienny może być wydany tylko w razie, jeżeli wykażą swe uprawnienia do odbioru zastawu.

§ 33. Zakładom zastawniczym nie wolno zaciągać zobowiązań z zabezpieczeniem ich na przyjętych przez siebie zastawach.

§ 34. Dowody zastawnicze imienne mogą być odstępowane tylko w drodze przelewu, sporządzonego z zachowaniem obowiązujących przepisów. O odstąpieniu dowodu zastawniczego imiennego zastawca powinien zawiadomić zakład zastawniczy celem dokonania odpowiednich zapisów w księgach zakładu.

§ 35. Utrata dowodu zastawniczego nie wpływa na wzajemne prawa i obowiązki zakładu zastawniczego i zastawcy.

W razie spłacenia zakładowi zastawnicze-
mu należności z tytułu zaciągniętej pożyczki, zabezpieczonej zastawem (kwoty pożyczki, odsetek i opłat), na który dowód zastawniczy został utracony, zastaw pozostaje w zakładzie jako

rzecz oddaną na przechowanie do czasu wykazania przez zastawcę swoich praw do tej rzeczy.

§ 36. Ten, komu zaginął imienny dowód zastawniczy, powinien niezwłocznie zawiadomić o tym zakład zastawniczy i ogłosić o utracie w Monitorze Polskim z podaniem numeru dowodu zastawniczego, opisu zastawu, kwoty zaciągniętej pożyczki, firmy zakładu zastawniczego oraz swojego imienia i nazwiska.

Zakład zastawniczy jest obowiązany zaznaczyć o ogłoszeniu w księdze zastawów oraz, w razie potrzeby, podać osobie uprawnionej numer dowodu zastawniczego i opis zastawu.

Jeżeli w ciągu sześciu miesięcy od daty ogłoszenia o tym w Monitorze Polskim i złożenia zawiadomienia w zakładzie zastawniczym nie będą zgłoszone żadne zastrzeżenia i nie powstaną żadne wątpliwości, zakład zastawniczy ma obowiązek wydania nowego dowodu zastawniczego za uiszczeniem przypadających należności manipulacyjnych.

§ 37. Zakłady zastawnicze obowiązane są przechowywać dowody zastawnicze, zwrócone zakładowi zastawniczemu przy spłacie pożyczki, w ciągu co najmniej dziesięciu lat.

3. Sprzedaż zastawów.

§ 38. W razie nieuiszczenia należności zakładu w ciągu dwóch miesięcy od terminu płatności pożyczki (§ 20 pkt 6 i § 26) zakładowi zastawniczemu służy prawo sprzedaży zastawu przez licytację z zachowaniem w stosunku do przedmiotów z metali szlachetnych obowiązujących przepisów probierczych.

§ 39. Zakład zastawniczy jest obowiązany podać termin rozpoczęcia licytacji zastawów do wiadomości publicznej przez ogłoszenie w Monitorze Polskim, zamieszczone co najmniej na czternaście dni przed dniem licytacji.

W ogłoszeniu w Monitorze Polskim należy wymienić: termin, miejsce i godzinę licytacji oraz nazwę i datę miejscowego pisma codziennego, w którym zostaną ogłoszone numery zastawów, przeznaczonych na licytację.

W wymienionym w ustępie poprzedzającym ogłoszeniu o licytacji, zamieszczonym w jednym z miejscowych pism codziennych, należy podać termin, miejsce i godzinę licytacji oraz numery zastawów, które podlegają sprzedaży na tej licytacji. Ogłoszenie takie powinno się ukazać najpóźniej na siedem dni przed terminem licytacji.

Zakłady zastawnicze nie są obowiązane zawiadamiać zastawców, którym wydano dowody zastawnicze imienne, o dacie płatności pożyczki bądź o dacie licytacji zastawów.

§ 40. Zastawcy, który po ogłoszeniu o licytacji, lecz przed jej odbyciem, zgłosi się do zakładu, zakład zastawniczy jest obowiązany wydać zastaw po otrzymaniu spłaty pożyczki, zaległych odsetek i opłat oraz po zwrocie opłat

na rzecz Urzędu Probierczego i kosztów licytacyjnych, przy czym koszty te nie mogą w tym przypadku przekraczać 1% kwoty niespłaconej pożyczki, zabezpieczonej zastawem.

§ 41. Licytację przeprowadza delegowany przez Ministerstwo Skarbu w tym celu przedstawiciel władz skarbowych w obecności przedstawiciela policji państwowej; podczas licytacji może być również obecny przedstawiciel Urzędu Probierczego.

Obowiązkiem delegata skarbowego jest czuwanie, aby licytacja zastawu odbywała się zgodnie z obowiązującymi przepisami, a w szczególności z przepisami prawa bankowego i rozporządzenia niniejszego, obowiązkiem zaś przedstawiciela Urzędu Probierczego — aby zachowane były przepisy probiercze.

Do obowiązków przedstawiciela policji państwowej należy czuwanie nad przestrzeganiem podczas licytacji porządku publicznego.

§ 42. Licytacja zastawu rozpoczyna się od kwoty oszacowania zastawu, ustalonej w umowie zastawniczej. Jeżeli należność zakładu zastawniczego wynosi kwotę wyższą od kwoty oszacowania, licytacja rozpoczyna się od sumy niespłaconej pożyczki, zaległych odsetek i opłat za oszacowanie, przechowywanie i ubezpieczenie zastawu, opłat na rzecz Urzędu Probierczego oraz kosztów licytacyjnych w wysokości, nie przekraczającej 10% kwoty niespłaconej pożyczki.

Jeżeli nie zostanie osiągnięta kwota, od której rozpoczęto licytację, zastaw podlega powtórnej licytacji z zachowaniem przepisów, przewidzianych w §§ 39 i 41.

Powtórna licytacja rozpoczyna się od sumy niespłaconej pożyczki zaległych odsetek i opłat: za oszacowanie, przechowywanie i ubezpieczenie zastawu, opłat na rzecz Urzędu Probierczego oraz kosztów licytacyjnych, które nie mogą przekraczać 10% niespłaconej pożyczki.

Jeżeli zastaw nie będzie sprzedany na licytacji w drugim terminie, zakład zastawniczy może przejąć zastaw na własność.

§ 43. Zakładom zastawniczym ani też członkom władz i urzędnikom tych zakładów nie wolno nabywać zastawów, wystawionych przez te zakłady na sprzedaż.

§ 44. Z codziennego przebiegu licytacji spisuje się protokół z wyszczególnieniem w nim numerów sprzedanych zastawów, kwot niespłaconych pożyczek oraz zaległych odsetek i opłat, kwot uzyskanych z licytacji, jak również imion i nazwisk oraz adresów nabywców.

Protokoły powinny być podpisane przez przedstawiciela zakładu zastawniczego i delegata skarbowego oraz przez przedstawiciela Urzędu Probierczego, jeżeli jest obecny.

§ 45. Koszty publicznej wspólnej sprzedaży zastawów przez licytację rozkłada się na po-

szczególne pożyczki, zabezpieczone zastawami, w stosunku do kwot, uzyskanych ze sprzedaży tych zastawów.

Zakładom zastawniczym nie wolno pobierać tytułem zwrotu kosztów sprzedaży (ogłoszeń i licytacji) kwot, przekraczających 10% ceny sprzedażnej zastawu.

§ 46. Z sumy, uzyskanej z licytacji zastawu, zakład zastawniczy ma prawo potrącić:

- 1) kwotę niespłaconej pożyczki;
- 2) wszystkie zaległe odsetki i opłaty za oszacowanie, przechowywanie i ubezpieczenie zastawu;
- 3) koszty sprzedaży zastawu (ogłoszeń i licytacji) oraz opłaty na rzecz Urzędu Probierczego;
- 4) opłatę stemplową od sprzedaży licytacyjnej (art. 66 pkt 2 oraz art. 71 ust. 2 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych — Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404) oraz nie uiszczone od zastawu daniny publiczne.

§ 47. Zakład zastawniczy jest obowiązany na żądanie zastawcy podać imię i nazwisko oraz adres nabywcy sprzedanego zastawu według danych, zawartych w protokole licytacji.

§ 48. Zakład zastawniczy obowiązany jest prowadzić księgę sprzedaży zastawów, oparowaną i zaświadczoną przez właściwy urząd skarbowy.

W księdze tej powinny być wymienione co najmniej:

- 1) numer zastawu;
- 2) suma niespłaconej pożyczki;
- 3) zaległe opłaty na rzecz zakładu zastawniczego;
- 4) opłaty na rzecz Urzędu Probierczego;
- 5) daty licytacji (pierwszej i drugiej);
- 6) kwota, uzyskana z licytacji zastawu;
- 7) koszty, związane z licytacją zastawu;
- 8) wysokość nadwyżki, pozostałej z sumy, uzyskanej z licytacji zastawu, po zaspokojeniu należności zakładu;
- 9) data zwrotu nadwyżki zastawcy bądź data złożenia jej do depozytu.

D. Przyjmowanie ruchomości na przechowanie.

§ 49. Zakład zastawniczy może przyjąć ruchomości na przechowanie tylko wówczas, jeżeli składający przy składaniu rzeczy dołączy opis z oznaczeniem co najmniej rodzaju rzeczy, ich nazwy, ilości lub wagi, urzędowych cech probierczych, znajdujących się na wyrobach z metali szlachetnych, ilości i rodzaju kamieni drogocennych i, jeżeli jest to możliwe, ich wagi oraz innych cech, odróżniających je od przedmiotów tego samego rodzaju. Opis powinien być podpisany przez składającego z wymienieniem jego adresu.

§ 50. Na dowód zawarcia umowy składu zakład zastawniczy jest obowiązany wydać skła-

dającemu dowód imienny, w którym należy wymienić:

- 1) numer bieżący ruchomości, przyjętej na przechowanie;
- 2) datę umowy składu;
- 3) dokładny opis ruchomości (§ 49);
- 4) wartość ruchomości według oszacowania, ustalonego na podstawie wzajemnego porozumienia;
- 5) czas trwania składu;
- 6) wysokość świadczeń miesięcznych, do jakich składający jest obowiązany;
- 7) wysokość świadczeń, uiszczonych przez składającego, i czas, za jaki je uiszczono;
- 8) imię i nazwisko oraz dokładny adres składającego;
- 9) podpisy osób, upoważnionych do reprezentowania zakładu.

§ 51. Dowody zawarcia umowy składu powinny być wycinane z księgi sznurowej, oparowanej i zaświadczonej przez właściwy urząd skarbowy, w której pozostają grzbiety, zawierające wszystkie dane, uwidocznione w dowodzie.

§ 52. Zakład jest obowiązany prowadzić księgę ruchomości, przyjętych na przechowanie, oparowaną i zaświadczoną przez właściwy urząd skarbowy.

W księdze tej powinny być wymienione:

- 1) numer bieżący ruchomości, przyjętej na przechowanie, odpowiadający numerowi dowodu zawarcia umowy składu;
- 2) data umowy składu;
- 3) dokładny opis ruchomości (§ 49);
- 4) wartość ruchomości według oszacowania, ustalonego na podstawie wzajemnego porozumienia;
- 5) czas trwania składu;
- 6) wysokość świadczeń miesięcznych, do jakich składający jest obowiązany;
- 7) wysokość świadczeń, uiszczonych przez składającego, i czas, za jaki je uiszczono;
- 8) imię i nazwisko oraz dokładny adres składającego;
- 9) data zwrotu przedmiotu;
- 10) imię i nazwisko oraz adres nabywcy, jeżeli przedmiot został sprzedany w braku zapłaty należności.

Księga ruchomości, przyjętych na przechowanie, może być prowadzona jako księga oddzielna, bądź też może ona stanowić część księgi dowodów zawarcia umowy składu (§ 51).

§ 53. Opłata za przechowanie może być pobierana przy składaniu przedmiotu z góry za czas nie dłuższy jednak niż sześć miesięcy.

Umowa składu może być zawarta bądź przedłużona na okres nie krótszy niż piętnaście dni.

Przy obliczaniu należności za przechowanie zakład zastawniczy może liczyć każde rozpoczęte piętnaście dni za pełne.

§ 54. Odstąpienie dowodu zawarcia umowy składu może nastąpić tylko na podstawie przelewu, sporządzonego z zachowaniem obowiązujących przepisów.

O odstąpieniu dowodu zawarcia umowy składu składający powinien zawiadomić zakład zastawniczy celem dokonania odpowiednich zapisów w księdze ruchomości, przyjętych na przechowanie.

§ 55. W razie utraty dowodu zawarcia umowy składu stosuje się odpowiednio przepisy § 36.

E. Komisowa sprzedaż ruchomości.

§ 56. Zakład zastawniczy może przyjąć ruchomości do komisowej sprzedaży tylko wówczas, jeżeli komitent, oddający rzecz, złoży podpisaną przez siebie deklarację z podaniem dokładnego adresu oraz z wyszczególnieniem warunków, na jakich ruchomości te mają być sprzedane, jako to terminu, do jakiego obowiązuje umowa komisowa, najniższej kwoty, za jaką przedmiot ma być sprzedany, wysokości prowizji komisowej itp.

W deklaracji tej ponadto należy umieścić opis ruchomości z oznaczeniem ich rodzaju, ilości lub wagi, urzędowych cech probierczych, znajdujących się na wyrobach z metali szlachetnych, ilości i rodzaju kamieni drogocennych i, jeżeli jest to możliwe, ich wagi oraz innych cech, odróżniających je od przedmiotów tego samego rodzaju.

§ 57. Na dowód zawarcia umowy komisowej zakład zastawniczy obowiązany jest wydać dowód imienny, w którym należy wymienić:

- 1) numer porządkowy;
- 2) datę umowy komisowej;
- 3) dokładny opis ruchomości (§ 56);
- 4) wartość ruchomości według oszacowania, ustalonego na podstawie wzajemnego porozumienia;
- 5) istotne warunki umowy;
- 6) imię i nazwisko oraz dokładny adres komitenta;
- 7) podpisy osób, upoważnionych do reprezentowania zakładu.

§ 58. Dowody, wymienione w paragrafie poprzedzającym, powinny być wycinane z księgi sznurowej, oparafowanej i zaświadczonej przez właściwy urząd skarbowy, w której pozostają grzbiety, zawierające wszystkie dane, uwidocznione w dowodzie.

§ 59. W razie trudnienia się komisową sprzedażą ruchomości zakład zastawniczy jest obowiązany prowadzić księgę ruchomości, przyjętych do komisowej sprzedaży, oparafowaną i zaświadczoną przez właściwy urząd skarbowy.

W księdze tej powinny być wymienione:

- 1) numer porządkowy, odpowiadający numerowi dowodu zawarcia umowy komisowej;

- 2) data umowy komisowej;
- 3) dokładny opis ruchomości;
- 4) wartość ruchomości według oszacowania, ustalonego na podstawie wzajemnego porozumienia;
- 5) istotne warunki umowy;
- 6) imię i nazwisko oraz dokładny adres komitenta;
- 7) data sprzedaży i kwota, osiągnięta ze sprzedaży;
- 8) data wypłaty kwoty należnej osobie, która dała zlecenie, lub data zwrotu przedmiotu;
- 9) wysokość prowizji, przypadającej na rzecz zakładu;
- 10) imię, nazwisko i adres nabywcy.

Księga ruchomości, przyjętych do komisowej sprzedaży, może być prowadzona bądź jako księga oddzielna, bądź też może ona stanowić część księgi dowodów zawarcia umowy komisowej.

§ 60. Zastawca może powierzyć zakładowi zastawniczemu za jego zgodą sprzedaż zastawu z wolnej ręki, jeżeli zakład zastawniczy uprawniony jest do dokonywania komisowej sprzedaży ruchomości.

Zlecenie takie powinno być sporządzone piśmiennie, przy czym w zleceniu zastawca powinien wyraźnie określić warunki, na jakich sprzedaż zostaje zlecona, w szczególności kwotę, za jaką zakład zastawniczy upoważniony jest zastaw sprzedać, wysokość prowizji dla zakładu i termin ostateczny sprzedaży.

VI. BILANSE I SPRAWOZDANIA.

§ 61. Rokiem obrotowym zakładu zastawniczego jest rok kalendarzowy.

Zakład jest obowiązany na 31 marca, 30 czerwca, 30 września i 31 grudnia każdego roku sporządzać bilans surowy przedsiębiorstwa według wzoru, ustalonego przez Ministra Skarbu, oraz ogłosić ten bilans najpóźniej w ciągu miesiąca, licząc od powyższych terminów, w jednym z miejscowych pism codziennych.

Bilans roczny winien być sporządzony w ciągu trzech miesięcy po upływie roku obrotowego; z upływem następnych dwóch miesięcy bilans roczny winien być zatwierdzony, jeżeli chodzi o osoby prawne, przez naczelny organ władz zakładu. Bilans ten powinien być ogłoszony w ciągu dni piętnastu w dzienniku urzędowym „Monitor Polski” oraz w jednym z miejscowych pism codziennych.

Bilanse miesięczne co miesiąc, a bilans roczny bezpośrednio po zatwierdzeniu zakład powinien przedstawić Ministerstwu Skarbu; bilanse te powinny być sporządzone według wzoru, ustalonego przez Ministra Skarbu.

Oddziały zagranicznych zakładów zastawniczych, uprawnione do działalności na obszarze Państwa Polskiego, powinny, niezależnie od ogłaszania bilansów tych oddziałów, ogłaszać również bilanse roczne swych instytucji centralnych.

§ 62. Opłata za poświadczenie i oparowanie przez władzę skarbową ksiąg, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym, wynosi zł 5 od każdej księgi.

VII. PRZEPISY KONCOWE.

§ 63. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1939 r.

Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiotach, unormowanych w rozporządzeniu niniejszym, a w szczególności przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1927 r. o przemyśle zastawniczym (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 8, poz. 57).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

338

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 maja 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości o zakładach zastawniczych komunalnych kas oszczędności.

Na podstawie art. 29 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860) zarządzam co następuje:

§ 1. Zakłady zastawnicze komunalnych kas oszczędności są uprawnione jedynie do udzielania pożyczek na zastaw ruchomości i do przyjmowania ruchomości na przechowanie.

Zakłady zastawnicze komunalnych kas oszczędności mogą ponadto trudnić się, za osobnym zezwoleniem Ministra Skarbu, komisową sprzedażą ruchomości z zachowaniem obowiązujących przepisów, a w szczególności przepisów prawa przemysłowego.

§ 2. Zezwolenia na prowadzenie przez komunalną kasę oszczędności zakładu zastawniczego udziela Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Zezwolenia na trudnienie się przez zakład zastawniczy komunalnej kasy oszczędności komisową sprzedażą ruchomości udziela Minister Skarbu.

§ 3. Podania o zezwolenie na prowadzenie zakładu zastawniczego, jak również na trudnienie się przez zakład komisową sprzedażą ruchomości, komunalna kasa oszczędności składa do Ministerstwa Skarbu.

Do podania należy dołączyć uchwałę organu stanowiącego związku założycielskiego.

§ 4. Uchwała związku założycielskiego powinna ustalić siedzibę zakładu lub jego oddziału, wysokość dotacji na kapitał obrotowy oraz rodzaj ruchomości, które mają być przyjmowane przez zakład jako zastaw celem zabezpieczenia wydawanych pożyczek.

§ 5. Nie podniesione przez zastawców w ciągu lat dziesięciu nadwyżki uzyskane z licyta-

cji zastawu, jakie pozostaną po zaspokojeniu należności zakładu zastawniczego, przechodzą na rzecz instytucji dobroczynnych, wskazanych przez wydział wojewódzki (izbę wojewódzką).

§ 6. Do zakładów zastawniczych komunalnych kas oszczędności stosuje się odpowiednio przepisy §§ 11 — 60 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 maja 1938 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu oraz Sprawiedliwości o zakładach zastawniczych (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 337).

§ 7. Księgi handlowe zakładów zastawniczych komunalnych kas oszczędności powinny być prowadzone zgodnie z art. 41 i 42 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860).

Oparowanie ksiąg handlowych, o których mowa w ustępie poprzedzającym, oraz ksiąg specjalnych, do których prowadzenia są obowiązane zakłady zastawnicze komunalnych kas oszczędności w myśl § 6 rozporządzenia niniejszego, dokonywa właściwy związek komunalnych kas oszczędności.

§ 8. Rokiem obrotowym zakładu zastawniczego jest rok obrotowy właściwej komunalnej kasy oszczędności.

Zakłady zastawnicze są obowiązane bilanse zamknięcia oraz rachunki strat i zysków sporządzać według wzorów, ustalonych przez Ministerstwo Skarbu.

Bilanse zakładów zastawniczych powinny być sporządzane w sposób i w terminach, przewidzianych dla komunalnych kas oszczędności.

Bilanse roczne wraz z rachunkami strat i zysków powinny być nadsyłane do Minister-